ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 16. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1948 р. РІК ВИДАННЯ VIII

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

НЕМАЄ фейлетона про діяльність київської контори «Книга—поштою», яка протягом 5 місяців не спромоглася виконати замовлення тов. Киричука з с. Сабадаш, Жашківського району на Київщині. Можна було б написати про її бездіяльність, але це добре видно й без інформації.

НЕМАЄ гуморески про історію відбудови кумарівської школи, Врадіївського району на Одещині. І школи теж ще й досі немає. Відбудову зірвали: в 1946 р.— Одеський облсільбудтрест (директор тов. Мамкін); в 1947—48 рр. — Ананівська будівельна дільниця (начальник тов. Подуфалов).

НЕМАЄ фейлетона про тов. Королюка — керівника Київмісцевпрому і тов. Русецького — голову Київської міськпромради, які зобов'язані постачати торговельні організації Києва сокирами. Нема фейлетона тому, що в магазинах нема сокир і нема також надії на те, що вони скоро з'являться. Ще й досі триває спірка між Київмісцевпромом і міськпромрадою про те, кому з них випускати таку продукцію.

НЕМАЄ й карикатури на директора Прилуцької панчішної фабрики (Чернігівська область) тов. Рабиновича, бо значна частина продукції фабрики сама по собі карикатура: панчохи різні по забарвленню і довші одна одної на 2—3 сантиметри.

Мал. Бе-Ша

НЕСПОДІВАНІ НАСЛІДКИ

— Солдатів, які читають «Юманіте», посадіть на гауптвахту!
— Слухаюсь! Так що завтра заняття відміняються?!

„Бені" без „Люкса"

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

Недавно мені довелося побувати в країнах Західної Європи. У Брюсселі я познайомився з одним італійським емігрантом. Ім'я його Беніто. В сім'ї звуть — Бені. Живе Беніто в Бельгії неважно. Висловлюючись його ж словами, «Бені живе без люкса».

— Нещасливе у мене ім'я, — говорить Беніто, — то воно стає частиною «осі», то частиною блоку. Подумайте! Був Беніто Муссоліні. І мені бридко було носити своє ім'я. «Вісь» поламалась, і моє ім'я, немовби, очистилось від гріха. Та на тобі — нова біда! З'явився — «Бенілюкс», і знову ім'я моє опинилося в першому складі цього блоку. А скільки розповідають у нас про цей блок всяких історій: говорять, наприклад, що до Європи приїхав якийсь американський місіонер і поселився в невеличкому, але затишному готелі. Напочатку він зайняв БЕльетаж, потім проник у НИжнє приміщення за цим окупував «ЛЮКС» і перетворив готель на власний особняк.

Коли пан Спаак почув про цю історію, він не відразу здогадався, у чий город летять камінці, а коли зрозумів, — обурився і сказав:

— Хай буде Бельгія — бельетаж, Нідерланди — нижній, а який же «люкс» з Люксембурга — це скоріше чорний хід.

— Не хвилюйтесь, панове, — заспокоїв місіонер, — ви у мене всі на одному рахунку. «Люкс» — це тільки крикливий ярлик, а в цілому «Бенілюкс» — це непоганий американський особняк в Європі.

Багато ще історій розповів мені Бені, але я хочу поділиться з читачами ПЕРЦЯ не тим, що я чув, а тим, що бачив у країнах «Бені» без «люкса», бо в Люксембурзі я не був.

БЕльгія

Антверпен. Центральна вулиця. Великий магазин. Довжелезна черга. Продається смажена картопля. Люди відходять від прилавка з пакунками і їдять картоплю на ходу, без

хліба. Біля магазину валяється безліч спорожнених кульків. На одному з них малюнок· море, вітрила, люди... Придивившись, я і мій супутник бельгієць виявили, що кульки зроблені з аркушів книги Гомера «Одіссея»— аргонавти пливуть у Колхіду за золотим руном.

— Якось незручно загортати картоплю в книги старовини.

— Так, — погодився зі мною бельгієць, — але Гомер, мабуть, не стояв у черзі по смажену картоплю. Паперу нема, — вже серйозно додав він, — а продавець не розбирається, йому хоч «план Маршалла» дай, він і з нього кульок зробить. Було б що загортати...

* * *

У парку гуляє молодь у легких лакованих сандалях. На лавочках сидять американці Вони поглядають на «туфлі» бельгійців і глузливо сміються. Виявляється, що ці лаковані сандалі в Америці продаються в похоронних бюро для мерців. «Туфлі» дорогі, хоч і погані. В Америці їх ніхто не купує. Ці «туфлі», за планом Маршалла, сплавили в Європу, і тут їх збувають удвічі дорожче живим.

* * *

У магазині демонструють роботу американського пилососу. В Америці такий автоматичний віник коштує 30 доларів, а в Бельгії — 3,5 тисячі франків (майже 90 доларів). Бельгійці дивляться, як цей автомат «пускає американську пилюгу в очі європейців», і кажуть:

— Одного пароплава з звичайнісінькими віниками вистачить для всієї Бельгії. Вигідніше, здається, відрядити експедицію в аргентінську пампу для заготівлі віників. Дешевше обійдеться.

* * *

До війни в Бельгії був найнижчий процент злочинств. Кажуть, що бельгійські фермери виставляли коло своїх садиб на дорогу бідони з молоком. Вони стояли без всякого нагляду. Вранці їх регулярно підбирав грузовик молочного заводу, а ввечері розвозив бідони, вкладаючи в них квитанції на одержання грошей. Твердять, що не було жодного випадку крадіжки бідонів чи квитанцій.

—Тепер теж не буває таких випадків. Бідонів ніхто не ставить біля доріг, тому що крадуть не лише молоко, а виводять з-під замків і корів. Злочинці множать свої ряди

опановують «сучасну техніку», озброюються багатим американським досвідом і наздоганяють передові в цьому відношенні країни.

* * *

Багато років на Італійському бульварі існує таверна. Раніш тут висів червоний ліхтар, тепер його замінили двосторонньою освітленою червоною вивіскою. За кілька кварталів звідси зовсім недавно народилося нове дітище безробіття. Воно навіть ще не має вивіски. Біля відкритих великих вітрин сидять жінки. Вони зайняті роботою: шиють, вишивають, в'язують. Заходимо в цю рукодільню. Нас зустрічає літня людина.

— Сто п'ятдесят франків за добу. Вам на скільки днів? — питає він.

Ви здивовані запитанням.

— Ми просто так, подивитись.

— Тут не музей, тут — ділове підприємство, — говорить хазяїн.

— А чому ж так дорого? — вигукує перекладач.

— План Маршалла! — відповідає хазяїн і грюкає скляними дверима.

Це «ділове підприємство» розраховано на моряків, приїжджих, мандрівників. Тут можна придбати жінку на день, на тиждень, на місяць, з квартирою. Вона буде вам варити, прати і штопати носки. Одним словом, ви можете мати за 150 франків на добу служницю, господарку і водночас жінку, без шлюбних узів і церемоній. Що й казати — західна культура, цивілізація!

* * *

Американський журнал «Таймс» надрукував нещодавно крупним планом фотопортрет пана Спаака. Спаак безтурботно посвистує, — таким зафіксував міністра об'єктив фотоапарата.

— Так, мабуть, він і просвистить незалежність Бельгії — сказав мені один бельгієць, показуючи цей портрет.

Свистом в Америці прийнято висловлювати захоплення. Та навряд чи пан Спаак, висвистуючи, захоплюється. Він швидше цим свистом відвертає себе від сумних роздумів і робить веселе обличчя перед суворим заокеанським босом.

НІдерланди

— Скажіть, що це за Голландія без голландського сиру? — обурюється голландський покупець, потрясаючи шматочком плавленого американського сиру.

Всі промислові і продовольчі товари в Голландії відпускаються лише по картках. Повсюду купони, купони й купони! Лише два предмети можна купити без купонів — пиво і... жувальну гуму.

— Ви знаєте, в мого чоловіка був баритон, — говорить жінка мужчині в черзі. — А тепер у нього став такий тоненький голосок, як і його постать.

— Ще б пак! — відповідає той. — Ви ж годуєте його американським концентратом для лошат! Але це не так страшно. Ось у моєї дружини, навпаки, погрубшав голос, і вона стала злою, як сто відьом.

— Це теж ясно, — відповідає жінка, — вона, мабуть, зловживає американськими бісквітами для собак.

«Конячий геркулес», «собачі галети», «конина в своєму соку» та інші маршаллівські «делікатеси» одержують по картках голландці.

* * *

На одній з вулиць Гааги стоїть тачка. На ній встановлено орган. Людина в лахмітті крутить ручку. Металеві звуки нудної мелодії заповнюють вулицю. Троє інших жебраків обходять перехресні вулиці і просять прохожих пожертвувати кілька центів.

— Це старці?

— Ні. Це видовищне підприємство, — усміхаючись, відповів мені голландець, — старцям заборонено просити, і вони ховаються від поліції. А ці платять податки і тому відкрито просять.

* * *

Ні поліція, ні таможенні власті в Голландії не можуть впоратися з американськими спекулянтами, які під усякими соусами пробираються в Нідерланди. Якось на чорному ринку голландець, що купував у американця сигарети, обурився, що вони такі дорогі.

— Досить того, що план Маршалла дере з нас шкуру, а тут ще й ви...

— Ми — що? — заперечив йому американець. — У Маршалла свій план, а в нас— свій: бізнес!

* * *

Ніколи ще бізнес не сягав таких розмірів, як тепер, з появою плана Маршалла. У Голландії судові зали були колись вільно відкриті для бажаючих слухати судові справи. Тепер кожна судова справа широко рекламується в пресі, і вхід до зали засідань платний.

Мені довелося побувати в одній церкві. Довгі, грубо тесані дубові лави. На них безплатно сидять молільники. Тут же, поруч, недавно збудовані, м'які ложі із столиками. Вхід у ложі платний. Навіть свята церква не витримала спокуси і вдалася до бізнесу.

Так і живуть «БЕ» і «НІ». А в «ЛЮКСІ», повторюю, я не був.

І. ГАЙДАЄНКО.

Бельгія—Голландія.
1948 р.

Ілюстрації О. Сашка

Х В О С Т И

Почалася осіння сівба, а на полях Білоцерківського району ще літній пейзаж. Багато незвезених кіп, на чистих парах ростуть віники. Поєднання пару і віників мимоволі наштовхує на думку, що тут запарились... А всьому виною хвости — невміння вкладатися в строки виконання комплексу сільськогосподарських робіт.

Чому ж з'явилися ці хвости?

КОЛИ ГОЛОВА НЕ ГОЛОВА

У колгоспі «Червоний Жовтень» с. Городище лише о 9-й годині ранку починає працювати молотарка. Раз за разом вона люто реве — просить снопів. Біля молотарки невистачає 10 чоловік. Зерно не віють, не важать.

— Сьогодні ще працюємо так-сяк, — кажуть колгоспники, — а в неділю почали молотьбу аж після обіду. Головна біда — нема людей.

— Де ж ваші люди, товаришу Вдовико? — запитуємо у голови колгоспу.

— Не знаю, — відповідає він. — Бригадири ще не подавали відомостей.

А відомості прості: щодня працює лише третина колгоспників. Що робить решта — ніхто сказати не може.

— Які завдання ви дали вчора на наряді?

— Ніякого наряду ми не робимо. Це зайве. Бригадирам доведені плани на всю збиральну — нехай виконують, — відповідає Вдовика.

— Так у нас з весни повелося, так і йде.

Що й казати, добре «повелося». Тому то в колгоспі з 276 працездатних виробили обов'язковий мінімум трудоднів лише 90 чоловік.

— Чому не возите зерно?

— Нема машин.

Дали машину. Вдовика завантажив її зерном. За годину машина повернулась з тим же зерном. Його не прийняли — висока вологість. А в коморі лежало 40 тонн сухого зерна.

Стає ясно, чому цей колгосп по хлібоздачі на останньому місці в районі.

Стає ясно, що голова цього колгоспу — не голова.

МОЛОТАРКА МК-1001

Так тут звуть молотарки, які простоюють тисячу і одну ніч, тому що молотять лише вдень. Та якби хоч удень добре молотили!

У колгоспі імені Молотова села Чмирівки, де головує т. Поліщук, молотять лише по 8—9 годин. Всьому виною — довгий обід. Такий довгий, що за час цього обіду люди встигають знову проголодатися і доводиться їм обідати вдруге.

Лише крапне дощ, всі ховаються під скирти, і робота завмирає. Захопила негода і нас у степу.

— Сховаємось на критому току, — запропонував хтось.

Шукали ми, шукали критий тік — не знайшли. Тільки змокли. Нарешті, аж в Ротку побачили, але ж і тут критий тік був не покритий.

Тільки в Малій Вільшанці молотять вночі. Поки сусіди сплять, молотарка МК-1100 намолочує за ніч по 12 тонн зерна. Наскільки ж вона краща нової молотарки «МК-1001 ніч».

КАРУСЕЛЬ

Віл — рідкий гість на заготпункті. Тільки з Бикової Греблі, Томилівки і хутора Черкас возять зерно на волах. В останніх колгоспах чекають на автомашини.

А з автомашинами буває в Білій Церкві така карусель. Якось розгорівся тут гарячий телефонний бій. Почалося з того, що треба було заправити пальним автомашини. Дзвонять у «Заготзерно», до т. Бицюри. Відповідає: «Я сторонні машини не заправляю, нехай автобаза». Дзвонять на автобазу до т. Лисенка. Відповідає: «Автобаза такі машини заправляти не зобов'язана». Дзвонять у райком, у райвиконком, у прокуратуру... Підприємства вимагають повернути машини, коли їх не можуть використати. Знову телефонна черга по «Заготзерно». Нарешті, телефонний бій закінчився. Втрати: безглуздий перестій автомашин.

РОЗХЛЯБАНІ ГВИНТИКИ

— У нас люблять накачувати і заряджати, — кажуть сільські працівники. — Але чомусь після зарядки всі дуже швидко розряджаються.

На 6-ту годину вечора призначена нарада всіх голів колгоспів, голів сільрад і секретарів парторганізацій. Поспішаємо до райвиконкому.

Шоста година. Учасники наради ходять, розмовляють, чекають. Сьома година. Багато уже сидить, але ще розмовляє. Восьма година. Майже всі лежать і мовчать.

Нарешті нарада починається. Намічали провести її за дві години, а тривала вона чотири і закінчилася о 12 годині ночі. Для критики і самокритики не знайшлося й хвилини. Багато хто дивувався: цього разу накачка була зовсім легкою. Голова виконкому райради т. Химченко і секретар райкому КП(б)У т. Ткаченко лише третину голів колгоспів охрестили «махровими опортуністами», «розгильдяями» і «неробами». Лише половині голів колгоспів загрожували: «знять, вигнать, записать, виключити, покарать». І які щасливі обличчя були у голів колгоспів, яких цього разу «майже» не лаяли!

Ми вийшли на вулицю і розгубилися. Всі вулиці і ближчі провулки були запруджені автомашинами і підводами, які чекали учасників наради, щоб відвезти їх додому.

Скільки простояли ці машини і підводи, скільки зерна вони могли б вивезти — точно невідомо. Але ми бачили, як, чекаючи початку наради, змарнували по три години коло 100 чоловік керівних працівників села.

Ось так помалу і виростають чималі хвости.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.
Білоцерківський район,
Київської області.

ПРО ДОЗВІЛЛЯ І ВЕСІЛЛЯ

Наша Галочка недужа
На роботу йти нездужа.

А ділянка з буряками
Заростає будяками.

Бур'янами вкрилось поле,
Бо Галиночка не поле.

Повтикала в коси зілля,
Ходить, мріє про весілля.

І жених весь день рибалить,
Не скородить він, не ралить.

До весілля ж як дійшлося, —
Чим справляти — й не
знайшлося.

Трудоднів у них замало,
Де той хліб і де те сало?..

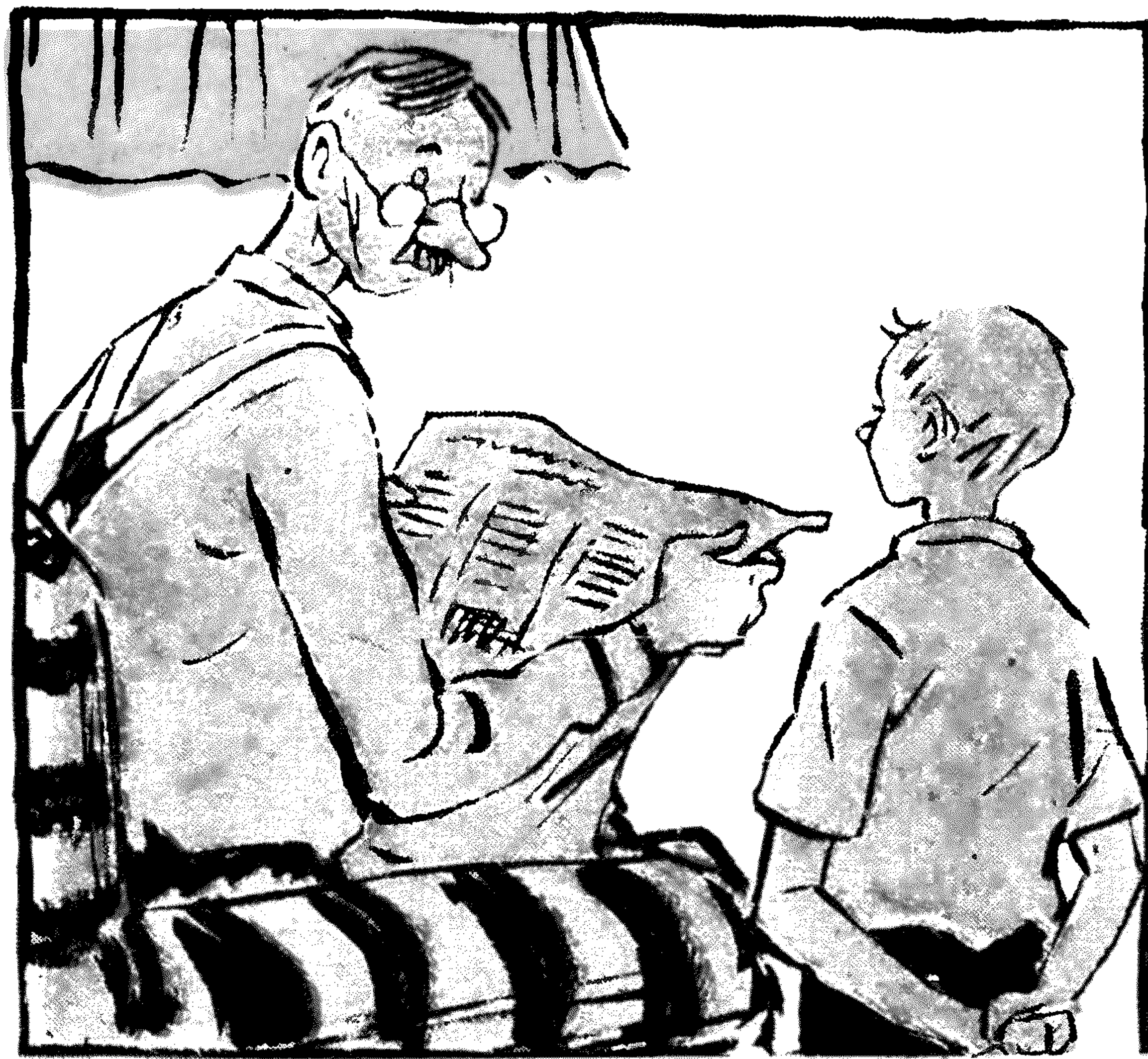
Наварили на весілля
Для гостей одного зілля.

Наварили та й сказали:
«Жаль, що ми не працювали».

...Отаке бува весілля
В тих, кому — щодня
дозвілля.

Платон ВОРОНЬКО.

Мал. В. Гливенка

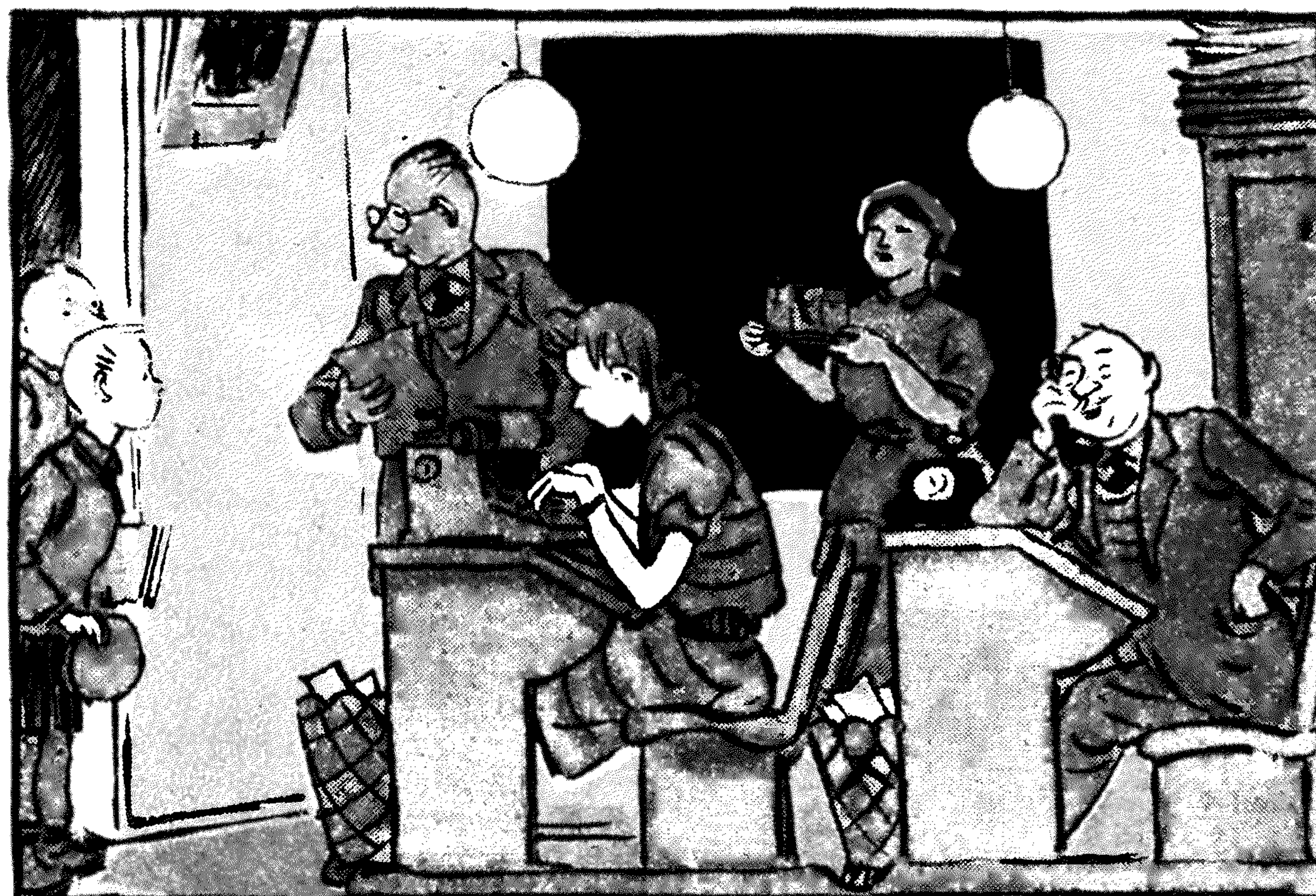
— Доведеться тобі, тату, підтягтися і уважніше готувати за мене уроки. А то минулого року я ледве на трійках витяг.

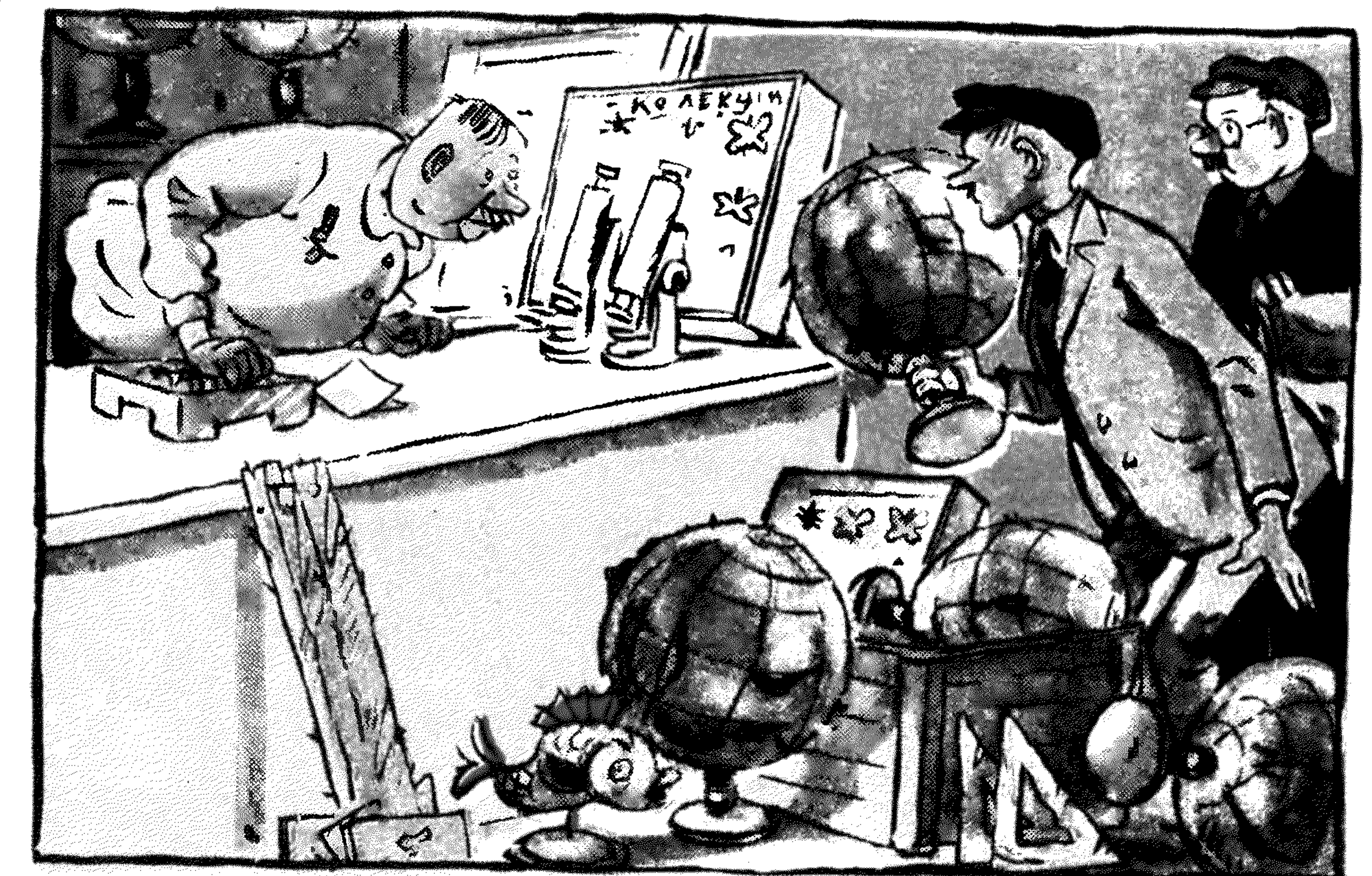
— Майте на увазі, шановні товариші, що для них це початок навчання, а для вас — державний екзамен.

Холодне ставлення до гарячих сніданків.

— Час вам, дяді, в десятирічку або технікум переходити. Це семирічка, а ви в ній вже дев'ятий рік сидите.

— Як подивлюсь я на оці ваші глобуси, так і тягне мене в подорож...
— В далекі краї?
— Ні! В Міністерство держконтролю.

ОДНОГО ПОЛЯ ЯГІДКИ

Я спитав товариша:
— Ти якої думки
Про свого сусіда,
Про Антона Пе?

І не довго думавши,
Відповів товариш:
— Пе?
Хороший хлопець,
Правда, дуже п'є...

— Що ж в ньому хорошого?
— Як то що?
Дотепний,
Розбитний,
Веселий —
Маху — не дає!.

Хлопець компанійський,
Хлопець непоганий,
Правда, часом бреше
Й гне лиш на своє.

— Ну, а як до праці він —
Точний і сумлінний?
— Як сказати?.. В праці—
Хитрий. От і все.

Як, бува, важке щось
Треба перенести,
Він і крекче й стогне,
А другий несе...

— Так за що ж ти хвалиш
Так свого сусіда?
Що в ньому хорошого,
Чим він заслужив?

— Я, бач, дуже радий,
Що ми з ним не сваримось,
Що мене ні разу ще
Він не зачепив.

Моя хата скраю,
Я його не знаю...
Хто він, що він, як він —
Байдуже мені!..

— Байдуже? — говориш, —
Значить: ти такий же—
Ви одного поля
Ягідки одні!

М. ТАЛАЛАЄВСЬКИЙ.

„СКІЛЬКИ ВЛІЗЕ ТА ЩЕ ТРОХИ"

...Київський приміський вокзал. Неділя. Ранок. Дачний поїзд відірвався від перону і швидко тікає від тих пасажирів, які наввипередки біжать за ним і прицілюються, де б і собі причепитися на східцях. Тікає поїзд у ворзельському напрямі...

Втік.

І в вагонах, напхом понабиваних, чутно такі вигуки:

— Скільки я вас буду просить — ви киньте свої вудки, бо вони мені очі повиколюють!..

— Анюто, до тебе повітря доходить?.. Що, що? Не доходить?..

Анюта, стиснута в тамбурі дачниками, городниками, благає чоловіка:

— Колю! Не треба у Ворзель, тільки назад, додому!

Але як зійти? Як пробитися до виходу?

На східцях, на буферах, на вагонах— висять, сидять, лежать пасажири. Залізнична каса тут діє, видно, за принципом: «перевозити стільки, скільки влізе та ще трохи». І це «трохи» значно перевищує норму.

Громадянин у білому костюмі, в капелюсі-панамі, вим'ятий до краю, просив:

— Дайте пробитися у Бучу, мені ж виходити в Бучі! Я в санаторій.

Хтось заспокоює його:

— І не думайте, нічого не вийде. Злізете вже в Клавдієво.

— Я вже їхав з Клавдієво і теж не міг злізти. Другий раз кільцюю...

І так щонеділі. Багато з тих, кому треба сходити в Ірпені, в Бучі, мчать до Ворзеля, до Клавдієво.

На цьому, власне, можна було б закінчити малювати цю сценку з натури, якби не виникло одне запитання: як їздить залізничне начальство на свої городи?

Е. ЯКОВЛЄВ.

ПАЛЬНА СПРАВА

ДОВГОМЕТРАЖНА КАНІТЕЛЬ У ТРЬОХ ЧАСТИНАХ З ПРОЛОГОМ.

ПРОЛОГ

Стан 4-ої тракторної бригади Боровської МТС на Харківщині. Стоять трактори. Палить сонце. Пального ніхто не палить, бо його немає. Трактористи безнадійно дивляться на порожні бочки.

ЧАСТИНА ПЕРША

Обласне управління сільського господарства. Хтось автоматичною ручкою підписує розпорядження — занарядити пальне Боровській МТС на станцію Куп'янськ.

ЧАСТИНА ДРУГА

Битий шлях. Курява за автомашинами, що везуть пальне з Куп'янська на Борову. При дорозі покажчик на стовпі: «До Борової — 50 км.». Перевозячи 60 тонн пального, автомашини МТС зробили вже 3250 тонно-кілометрів.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

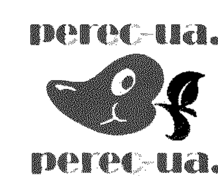
Подвір'я МТС. Стоять дві автомашини: одна привезла пальне, друга заправляється цим пальним, щоб поїхати по пальне.

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГА

Пальне для збиральної знову занарядили на станцію Куп'янськ. Від неї до Боровської МТС 50 кілометрів. А від Боровської МТС до станції Передонбасівська 1,5 кілометра. З якої ж тоді станції ближче возити пальне?

Ця проблема буде розв'язана в епілозі, який напише виконком Харківської обласної Ради спеціально для товаришів з обласного управління сільського господарства.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

НІЖНІ ПОЧУТТЯ

Не налюбуються вихованці Мостищенського дитячого будинку своїми шефами. «Дорогі шефи» — так звертаються вони до колективу київського заводу «Точприлад».

Завод, у свою чергу, виявляє найніжніші почуття до своїх підшефних.

Відвідав якось дитбудинок представник заводу т. Рижов. Побачив на подвір'ї машину, що потребувала невеличкого ремонту, і сказав:

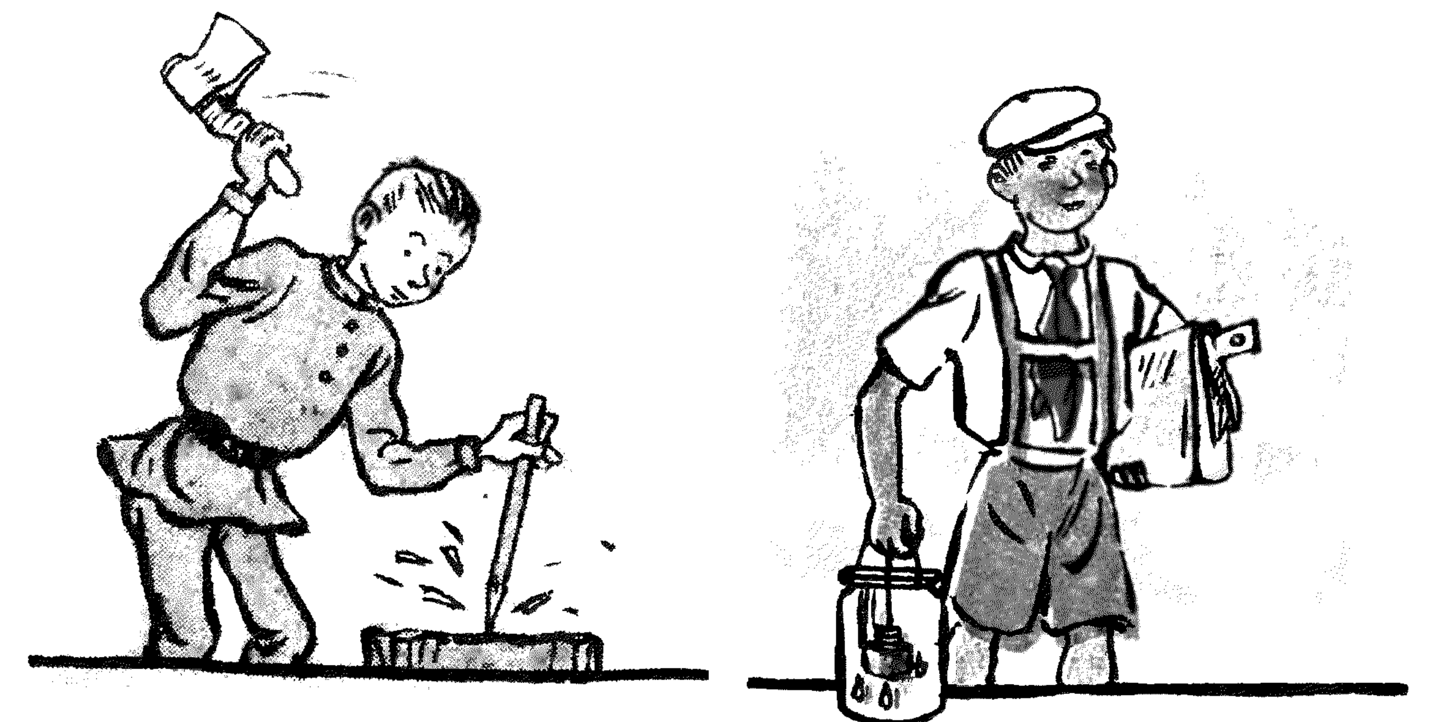
— Привезіть, відремонтуємо. Для діток — нічого не жалько.

Ремонт можна було б закінчити за три дні, але на заводі автомашину тримали три місяці. Та підшефні про себе гадають: ремонтують старанно, тому й довго. Шефи ж!

Нарешті, прибула з заводу машина. А слідом за нею рахунок: за ремонт — 4260 карбованців!

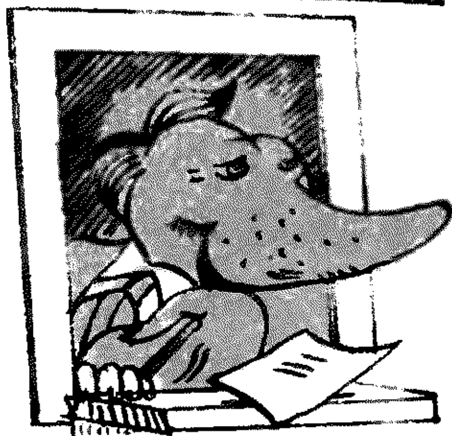
Вихованці Мостищенського дитбудинку переконались, що, справді, їхні шефи — не просто шефи, а дорогі, надто дорогі шефи.

ПОРАДИ ШКОЛЯРАМ

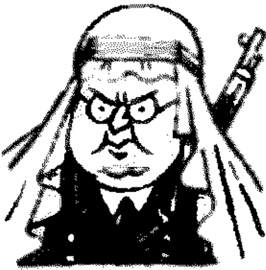

Як загострити олівець виробництва Слов'янської фабрики.

Як користуватися невиливайкою, виготовленою Полонським фарфоровим заводом.

НАЙВАЖЛИВІШІ НОВИНИ, ПОДІЇ, МЕТЕОРОЛОГІЯ, ПОРАДИ, ПРОГНОЗИ, ДОВІДКИ І Т. Д.

Терези для визначення питомої ваги були відомі ще стародавнім арабським ученим. З допомогою цих терезів (і без них) у наші часи встановлено, що арабський легіон, який воює проти держави Ізраїль, за питомою вагою складається на 80% з німців та англійців.

«Гофманські краплі» звуться так за ім'ям професора медицини з Галле Гофмана (1660—1742). Ці краплі складаються з рівних частин спирту й ефіру.

Сучасні «Гофманські краплі» названо за ім'ям американського адміністратора в справі допомоги Європі Пауля Гофмана. Вони виготовлені за рецептом Маршалла і складаються з конячої тушонки, собачих галетів, яєчного порошку, гумової жуйки та інших компонентів.

Китайський канцлер Хе-Шень ніколи не одягав двічі ні черевиків, ні халатів, ні білизни, ні шляпи.

У гомінданівському Китаї перед Хе-Шенем не поступиться жоден рядовий китаєць, бо він не тільки двічі, але жодного разу ще не одягав ні білизни, ні взуття, ні халата, ні шляпи.

Папа римський закликає не чинити «несправедливостей» щодо італійців, які були членами фашистської партії.

Колишні воєнні злочинці в один голос кажуть, що за спиною цього папи вони почувають себе краще, ніж в рідної мами.

Єдині марки, від яких відвертаються філателісти Німеччини, — це «марки Клея».

Мал. С. Самума

ІСТОРІЯ ЦЬОГО ОПОВІДАННЯ

Не пам'ятаю вже, як народилося натхнення — чи від трепетного подиху весни, чи від лукавого погляду коханої дівчини. Але я написав вірша.

Кожному батькові здається, що кращої дитини, ніж його Васько, чи, скажімо, Марійка, на світі не знайти. Каюсь. Моє віршоване творіння теж здалося мені вершиною поетичної майстерності і я глибоко вірив, що моє ліричне дітище неодмінно побачить світ.

Незабаром я був у справах в обласному місті.

Коли я несміливо відчинив двері кабінету секретаря редакції, перше, що кинулося мені в очі, була густа хмара ядучого махоркового диму. За столом у цій сизій хмарі творив щось огрядний рожевощокий мужчина.

Помітивши мене, секретар редакції недбало спитав, чого мені треба і, продовжуючи свою роботу, мимохіть кинув:

— Читайте вголос!

І згодом:

— Переробіть. Ми друкуємо вірші лише на злободенні теми.

Збентежений, я вийшов з редакції. Мені було прикро. Але я вирішив після першої невдачі не складати зброї. Я старанно переробив вірша і на цей раз поштою надіслав його до обласної газети.

Два тижні я з нетерпінням чекав приходу листоноші. Наче голодний тигр на здобич, я жадібно кидався на свіжий номер газети. Але всі сподівання були марні. Моїм віршем у газеті навіть не пахло.

Ага, подумав я, ви відмовчуєтесь! Так не на того напали! Є ще порох у порохівницях! І я послав вірша до редакцій двох столичних журналів. У крайньому разі — міркував я — коли навіть одна столична редакція не захоче відповісти мені, то від другої я неодмінно одержу відповідь.

Проте, я гірко помилився у своїх розрахунках. На цей раз я одержав відповідь одразу від обох редакцій. Тільки мене здивував не так цей факт, як зміст одержаних листів.

Із редакції «Ілюстрованого журналу» мені ввічливо відповіли: «Ви обрали хорошу тему, але літературно розв'язали її рихло. Пишіть нам іще».

Я сумно зітхнув і розірвав другого конверта з штампом «Неілюстрованого журналу». «Літературні якості Вашого вірша хороші, — писали мені,— але Ви обрали дуже невдалу тему. Пишіть іще».

Я замислився. Якій же редакції вірити? Котра з них ближча до істини?

І я знову вдався до військової хитрості.

Через місяць я знову надіслав свого вірша «Ілюстрованому» й «Неілюстрованому» журналам.

Із завмиранням серця лічив я дні. Забобонні громадяни вважають понеділок важким днем. Не знаю, чим це обгрунтовано, але я саме в понеділок почув знайомий дзвінок листоноші й тремтливими руками взяв од нього два стандартні конверти.

Боже мій! Цього разу за невдалу тему мене лаяв «Ілюстрований журнал». І, навпаки, «Неілюстрованому журналові» тема вірша дуже подобалась, але літературні якості, на його думку, вимагали чогось кращого.

Новим у відповідях було лише те, що мені радили «вчитись, читати класиків, особливо Пушкіна, Лермонтова, Шевченка та Лесю Українку».

Як і в перший раз, обидва літконсультанти не забули нагадати, щоб я неодмінно писав іще.

Але я вирішив не писати більше віршів. Захотілося спробувати свої сили в галузі прози, і я написав це оповідання.

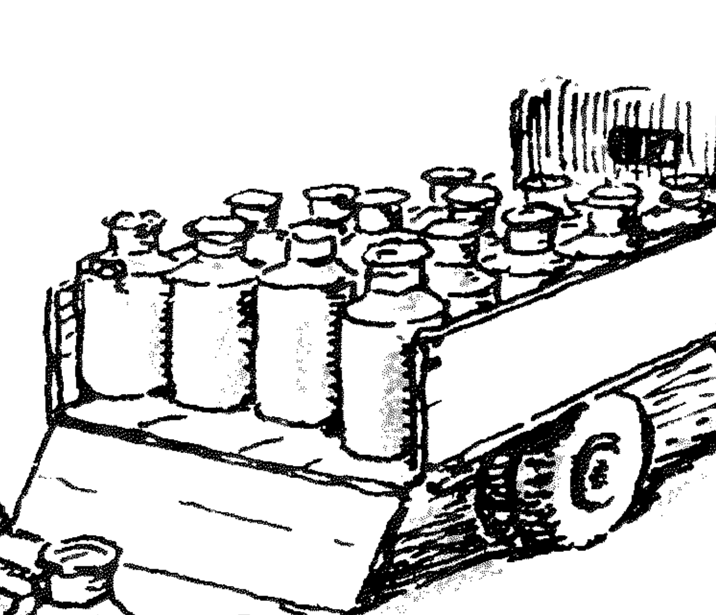
Володимир БЄЛЯЄВ.

БЕРУЧИ ДО УВАГИ

У бахмацькій аптеці № 32 відпускають ліки обов'язково з зубним порошком. Тих, кому не подобається така рецептура, зав. аптеки Вдовиченко і рецептар Болдіна грубо спроваджують з аптеки.

Районна газета «Ленінський прапор» гостро розкритикувала винахідливих фармацевтів. Через місяць редакція райгазети одержала наказ керуючого Чернігівським облаптекоуправлінням тов. Карасика. Визнавши, що факти ствердились, тов. Карасик написав у наказі: «За порушення принципів радянської торгівлі, за грубе поводження з відвідувачами тов. Вдовиченко Т. М. заслуговує віддання до суду, але... беручи до уваги... обмежуюся тим, що виношу їй сувору догану з попередженням і наказую... Рецептаря аптеки тов. Болдіну від роботи усунути й відкомандирувати її в розпорядження облаптекоуправління».

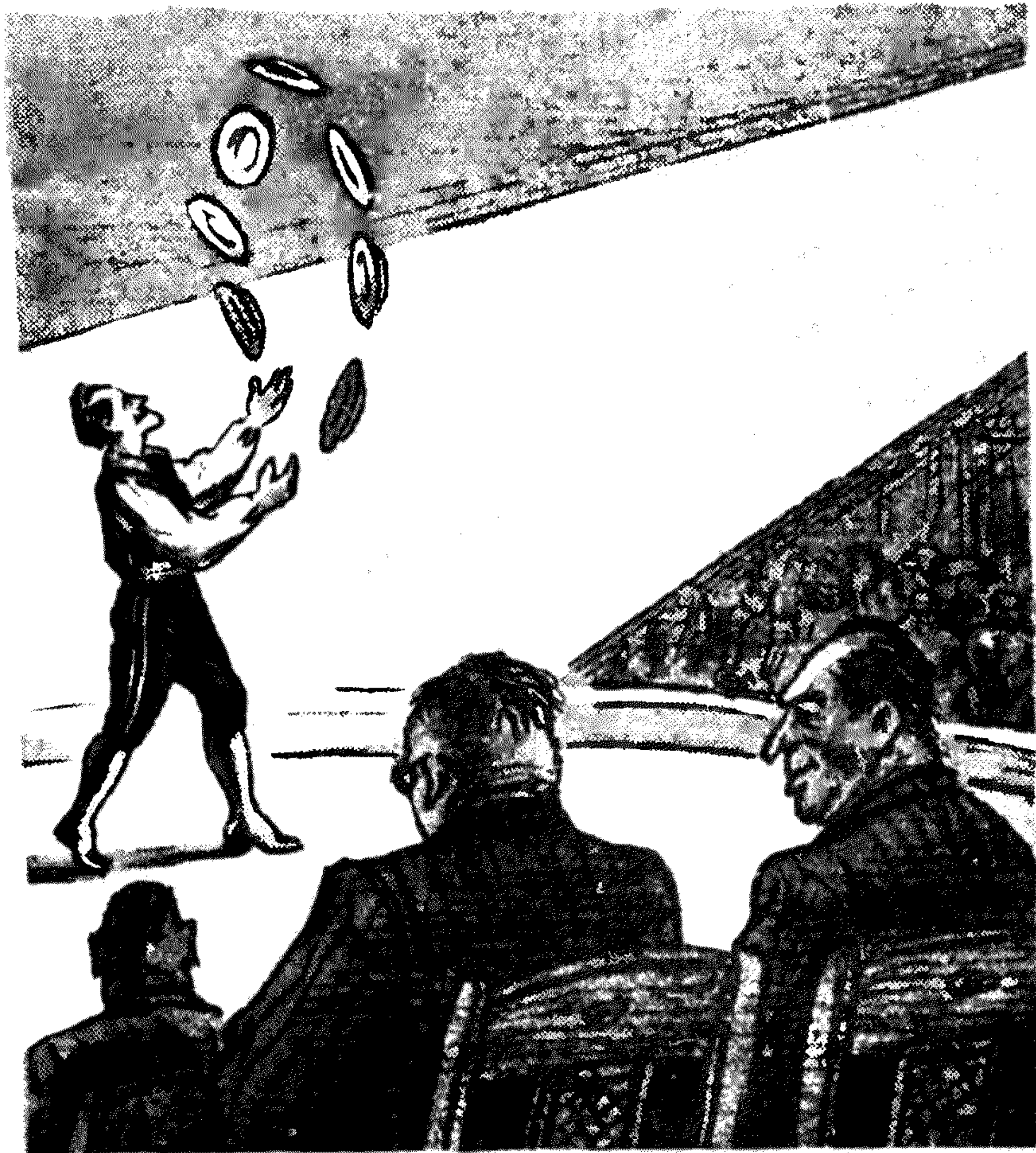
Наказ опублікували в газеті, а Болдіна... знову почала працювати рецептарем аптеки № 32 і навіть заступає тепер зав. аптеки Вдовиченко.

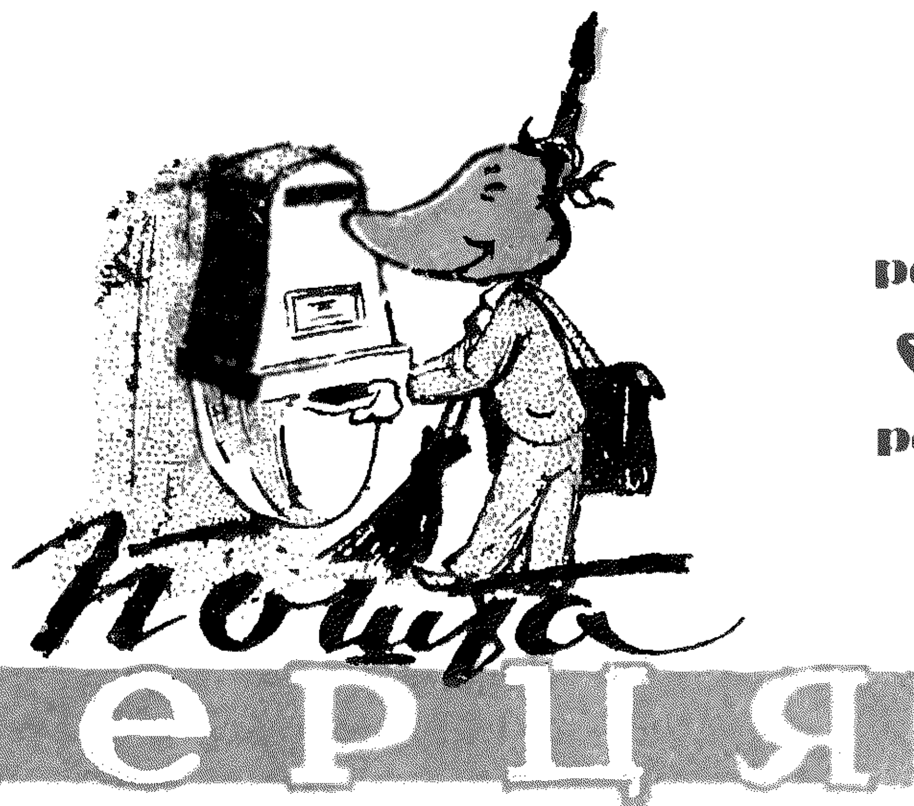

— Чого ти хочеш? Хіба ж можна забрати весь удій від моїх багатолітражних корів у твою малолітражну машину?!

Мал. Р. Матусевича

— Оце — товарооборот! А в нас на складі тарілки цілий рік без руху лежать...

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Довелося мені недавно скористатись послугами Київського адресно-довідкового бюро (Хрещатик, 4). Заповнив бланки, оплатив вартість двох довідок.

За кілька хвилин мені вручили відповідь:
Інженер-електрик Р. А. — «не числиться».
Технік-будівельник Т. В. — «не числиться».

Авторитетність відповідей не викликала сумніву. І все ж я, грішний, вирішив заспокоїти сумління і спробував розшукати своїх знайомих на місці їх роботи. На превелике здивування я зразу ж відшукав обох, хоч вони, як запевняє довідкове бюро, в Києві «не числяться». Один вже три роки мешкає на вул. Володарського, 19, а другий—теж три роки живе на вул. Стрілецькій, 14.

Дозволь після всього, Перче, звернутись до тебе по довідку: де я можу одержати довідку про правдивість довідок, які видає Київське адресно-довідкове бюро?

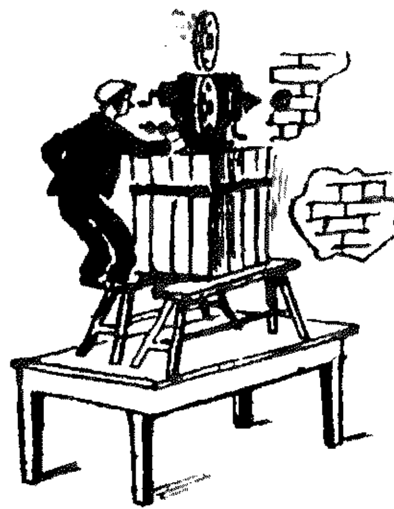
Є. КЛАУС.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ось два варіанти кінобудок для районного і сільського клубів.

Перший варіант: — В стіні клубу пробиваеться дві дірки. Потім з вулиці підставляється стіл, на нього ставиться два ослони, на ослони—ящик, а на ящику установлюється апарат. Кіномеханікові треба пройти невеличку тренировку в цирку, щоб уміти триматися на цьому хисткому помості протягом цілого сеансу.

Варіант другий: — До пробитих у стіні дірок з сільської площі підвозиться дерев'яна трибуна.

Кіноапарат ставиться на цю трибуну. На випадок дощу кіномеханікові потрібні два помічники, які триматимуть парасольки над кіноапаратом і кіномеханіком.

Обидва варіанти кінобудок за проектом директора кінотеатру т. Смішкова споруджені й успішно випробувані в нашому театрі. Збудувати ж звичайну будку т. Смішков так і не догадається.

П. БОБРОВ.

с. Кишеньки,
Полтавської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

За всіма даними голова Немиринецького споживчого товариства Федір Володимирович Слободянюк хворіє на соляну хворобу (різновидність хронічної спекуляції).

Симптоми: у червні минулого року він продав на базарі 127 кілограмів солі по спекулятивним цінам. Другого разу продав 2 центнери солі і знову з чималим прибутком. Його дружина систематично торгує сіллю по селах і на базарі, міряючи її стаканами.

Хвороба загострюється. Нещодавно Слободянюк узяв з кооперативу швейну машину за 900 карбованців і перепродав у друге село за 1500 карбованців.

В зв'язку з тим, що медицина та облспоживспілка (куди ми звертались) безсилі допомогти в цій справі, потурбуйся, дорогий Перець, щоб термінову допомогу Слободянюку подала прокуратура.

А. ЯКИМЧУК,
голова сільради.

с. Немиринці,
Старо-Костянтинівського району,
Кам'янець-Подільської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Я перейшла до 2-го класу Одеської жіночої школи № 3 з похвальною грамотою. Потім з похвальною грамотою перейшла й до 3-го класу. А тепер перейшла вже до 5-го, але похвальних грамот за 2-й та 3-й класи і досі ще не одержала. Чому? Тому, що, як кажуть моєму таткові у школі, в обласному відділі наросвіти немає паперу. Я вже починаю думати, що одержу ці грамоти тоді, коли закінчу інститут.

Дядю Перець! Покажи тьотям і дядям з облВНО похвальний приклад—не пошкодуй паперу і увічни на своїх сторінках їх непохвальні вчинки.

ЗАБЛОЦЬКА,
учениця 5-го класу школи № 3.

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У нашому районі з'явився ясновидець. На відміну від усіх раніш відомих оракулів та ворожбитів він пророкує, які рішення будуть винесені через п'ять місяців. При цьому навіть називає дату та номер майбутньої постанови.

Такими феноменальними здібностями відзначається керуючий Щорсівською районною конторою Укрторгплодоовоч тов. Кобеняк. 29 червня, наприклад, він повідомив нас, що здача ранніх овочів провадитиметься з нового розрахунку «на основі розпорядження за № 7406 від 11 листопада 1948 року».

Цікаво знати, на основі яких даних зробив свої висновки тов. Кобеняк? Чи він ворожив на кофейній гущі, чи кидав на карти?

А. СМОЛЯК,
голова колгоспу ім. Петровського.
М. БОРИСЕНКО,
член правління колгоспу.

Щорсівський район,
Чернігівської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 11 ПЕРЦЯ був вміщений лист гр. Є. Скубейди про те, що Пологівський райфінвідділ (Запорізька область) «оподаткував за малосімейність» її покійного чоловіка.

За халатне ставлення до службових обов'язків, що призвело до нісенітниці, інспектора райфінвідділу Гриня знято з посади. Його помічникові Перекупці оголошено догану.

Громадянка М. Лікоть поскаржилася ПЕРЦЮ на незаконні дії нотаріуса Ніжинської (Чернігівщина) нотаріальної контори Симоненка.

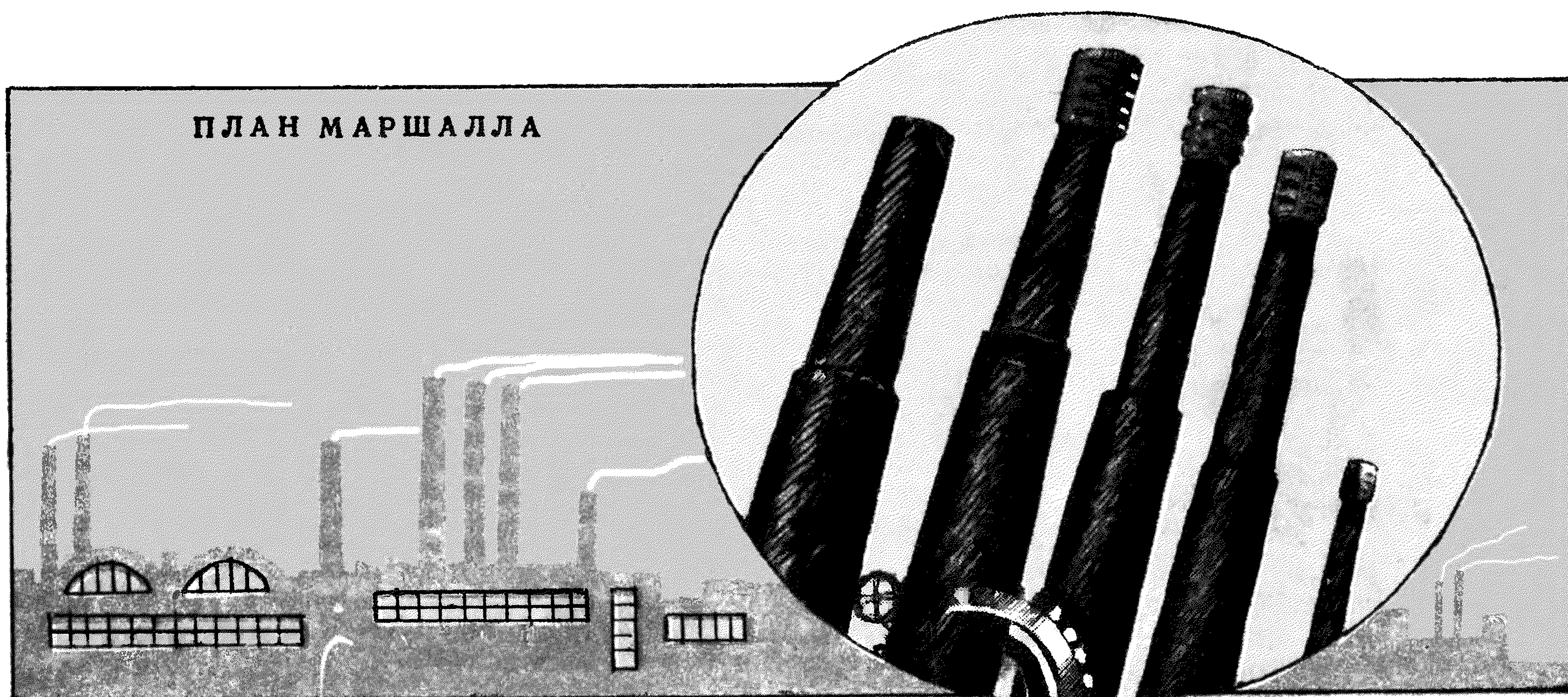
При перевірці скарга підтвердилася. Як повідомив редакцію заступник міністра юстиції УРСР тов. Воронов, у зв'язку з виявленими зловживаннями, нотаріуса В. Я. Симоненка з роботи усунуто. Матеріали про його злочини передано слідчим органам.

ЗДАЛЕКА І ЗБЛИЗЬКА

Мал. О. Козюренка

Здалека... ...і після ближчого розгляду.

Здалека... ...і після ближчого розгляду.

Здалека... ...і після ближчого розгляду.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 16 (147) (на украинском языке). Підписано до друку 21. VIII.948 р. Стат формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 02819. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2702. Тираж 50.000 прим.